

avant...!

P. O. U. M.

J. C. I.

provocacions, no!

Tots sabem que abans del 19 de juliol quan els governants volien que s'alterés l'ordre, feien sortir pels carrers les forces coercitives amb que comptaven: guardia civil, de seguretat, d'assalt, etc.

Era quelcom que no fallava. I perquè no fallava? Sencillament, perquè aquestes forces eren antipàtiques al proletariat i aquest quan les veia tenia d'exterioritzar la seva antipatia.

Tots sabem també que existeixen motius més que suficients que faculden als obrers honrats a tenir desconfiança en aquells agents que estan acostumats a descàrregar damunt les nostres espatlles el seu cotidià malhumor.

Si és volia que l'ordre fos complert calia obligar a les forces esmentades que no és moguessin de llurs casernes. Llavors assistiem a grans manifestacions, a importants actes públics, i tot és desenvolupaven en mig de la millor camaraderia i tranquil·litat.

Després del 19 de juliol amb la formació de les heroiques milícies i patrulles de control, semblava que les forces indicades quedarien arreconades i s'aniria ràpidament a dissoldre-les. Però ja ens preocupà el veure que per reformar el cos de la *benemèrita* solament se li canviava el nom.

Els governants no tenien present que s'ha hagut de vessar molta sang per culpa de no haver tingut la visió justa del que fatalment havia de succeir en el nostre país acontentant-nos el 14 d'abril d'efectuar un simple canvi de nom quan precisava destruir de socarrel els fonaments que aguantaven la carcunda monaquia.

Així les coses hem pogut anar constantant que en contra del que s'havia de fer, no solament no s'han dissolt les forces de repressió sinó que cada dia van tinguent més autoritat.

I això pels obrers conscients ha d'ésser una preocupació constant. En aquest temps que el poble està degudament armat, no és pas per guardar l'ordre revolucionari que poden venir uns guardes de seguretat a patrullar pels carrers de la nostra ciutat. La seva presència immotivada—quan al front hi falten homes foguejats—solament pot ésser acceptada per aquestes ànimes cànvides de la petita burgesia que per dormir tranquils és posarien un guardia civil a cada cantó de llit. També l'accepten quatre indesitjables que voldrien veure desarmat el poble treballador, perquè com que actuen de manera solapada i vil, saben que al primer moment se'ls hi demanarà comptes.

En contra, les organitzacions responsables, que tenen prou força i

full setmanal

que parlin els obrers

Darrerament la campanya contra el P. O. U. M i la J. C. I ha pres un increment formidable. El nostre partit fa nosa als escanyadors de la revolució i és evident que, per tots els mitjants—físicament inclús—s'ens intentarà eliminar.

Partits que el 23 de juliol no havien sortit encara del seu astorament—llegeixi's cau—davant la convulsió revolucionària, s'atreveixen ja a dir-nos públicament que fem el joc al feixisme, la humanitat, que en nom de l'esquerra, havia callat fins ara, també pren cartes en l'assumpte i col labora a l'ofensiva contra nosaltres.

De totes maneres, fins al dia 25 de gener, nosaltres no sabiem exactament a què aténir-nos. Sabiem que érem feixistes perquè ens ho deien tots els reformistes i tots els que ni tan sols volen reformar, però no sabiem exactament perquè ho èrem. Més d'un dels nostres 6000 combatents, ens ho havien preguntat, però ningú no havia pogut respondre.

Però el dia 24 de gener de 1937, i per les ones invisibles de la ràdio, Santiago Carrillo, el gran líder de les J. S. U.—que no són socialistes ni comunistes—ens donava la resposta.

«Dir que lluitem per la revolució social és fer el joc al feixisme» afirma Carrillo en el seu llarg i documentat discurs.

Si és així, camarades, obrers que ens heu vist lluitar, treballadors que ens heu vist edificar el Socialisme, combatents tots, si és així, si dir que lluitem per la revolució és fer el joc al feixisme, nosal-

capacitat per guardar l'ordre, no poden acceptar de cap manera ingerències que podrien portar-nos conflictes bastant desagradables.

Cal estar alerta. I mentre estiguem alerta els que sabem on anem i què volem, els que ja ho sabem el 19 de juliol quan ens llançarem al carrer, no passarà res.

Les organitzacions que compten amb una veritable massa revolucionària compliran amb el seu deure, fent honor al seu historial immaculat, i no permetent de cap manera que els arrivistes, els que no tenen el mínim historial polític ni social, els que s'han passat molts anys en seguida disbauxa, sense recordar mai el sofriment i sacrifici de la nostra classe, vulguin ara fer-se passar per redemptors i aprofitin la present lluita per treure'n un benefici personal que els permeti continuar passant la seva miserable vida del cafè al bordell i del bordell del cafè.

tres, és veritat, som feixistes i mantindrem fins a l'últim moment que no lluitem per una República burgesa, sinó que lluitem pel Socialisme.

Però, — amb tot i que som enemics de plebiscits — demanariem que es preguntés als obrers — a tots els obrers, — per què lluiten. Demanariem que parlessin els obrers. A veure si resultaria que sense adonar-nos-en tots els proletaris teniem les idees de Mussolini al cap.

PALLAC.

una advertència

Suspenc el meu article setmanal de qüestions Sindicals Agrícoles, per a ocupar-me d'un assumpte, de màxim interès pels camperols de l'Empordà, i al mateix temps, pels companys treballadors, que dirigeixen els desfins de la vida Municipal de Figueres.

Hem vist amb molta sorpresa que el local de l'antiga Càmera Agrícola passava a ésser, «Local destinat a l'Orfeó Empordanès». Nosaltres camperols, que no vivim a Figueres, però que per tots els nostres assumptes hi passem una bona part dels dies, per donar solució a molts problemes que té actualment plantejats la classe pagesa i que sembla que els treballadors de la ciutat no s'en donguin compte no ens ha caigut molt bé el veure que la Càmera Agrícola era destinada a local d'un Orfeó.

Vol dir que nosaltres, no volem que els companys de la Ciutat, organitzin Orfeons i que tinguin locals? No. Però entenem que la Càmera Agrícola no havia d'ésser destinada a tal fi, sinó tot el contrari. Tots els companys de Figueres havien de tenir un màxim interès en que fos conservada, i si fins el moment actual, era una cosa que no funcionava que solament existia el lletrero a la façana, treballar molt perquè aviat fes un bon servei, als pagesos del nostre Empordà.

Sembla amb aquest acte que no volgüeu donar importància a les co-

ses del camp, i valdria la pena companys obrers de mirar de suavitzar les diferències que tenim, entre els companys camperols i els obrers.

Tingueu en compte els treballadors manuals, industrials i de tota classe de rams, que si el pagès no viu bé, si se li posen obstacles a la seva marxa ningú més que vosaltres treballadors de Ciutat en tocareu les conseqüències.

Penseu que si tenim una Agricultura rica i floreixent, tindrem també una gran Indústria. Procupeu-vos per ajudar als companys camperols a arribar a un nivell de vida, sinó com el vostre, almenys molt semblant; penseu que vosaltres ja heu trobat les millores del nou món que volem construir, i que els pagesos viuen encara amb tota mena de dificultats i que cal que vosaltres també ens

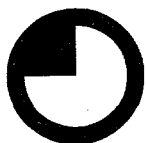
ajudeu a igualar el nivell de vida d'uns i altres.

No voldria amb tot el que, d'una manera espontània surt de la meua ploma, ferir susceptibilitats de ningú; al contrari. Recordeu-vos que al camp, teniu uns companys que treballen i que tenen dret a que els hi siguin respectades les seves coses. Penseu que amb la nova manera d'endegar els Sindicats Agrícoles, tindrem necessitat del local que heu destinat a un Orfeó, no pensant que fèiu una equivocació.

Esperem doncs que quan tinguem la nova estructuració dels Sindicats en marxa, trobarem el valuós suport de tots els companys obrers de la ciutat i tots junts, pagesos i obrers, sabrem apartar tot el que pugui diferenciar-nos i fer que triomfi la Revolució començada.

A. FERRER.

Llançà gener 1937.

Los trabajadores aceptarán las jornadas de sacrificio para la Revolución, intensificarán la producción en beneficio de la Revolución; pero si ello se les exigiera para otra cosa que no fuera el triunfo de la Revolución, nada se conseguiría, y además, los obreros no lo consentirían.

Federica MONTSENY
al Coliseum.

masa neutra

Aunque parezca mentira, en estos momentos de histórica trascendencia que vivimos, en esta épica lucha del proletariado español contra el fascismo internacional, hay españoles que se denominan a sí mismos neutrales.

Es verdad, existe una gran masa que no siendo ni ricos ni pobres, ni sabios ni ignorantes, ni comunistas o anarquistas, pero tampoco simpatizantes del fascismo y que tampoco son republicanos, es decir, una masa indefinida a la que se le da el nombre de neutral.

A vosotros me dirijo, a los que asistís impasibles a esta terrible guerra sin cuartel de dos civilizaciones que pugnan por enseñorearse de la tierra. Una de ellas vieja, gastada y caduca que en su agonía, recopilando todas sus energías dispersas, las lanza en un esfuerzo supremo contra la otra que nace fuerte y vigorosa y que no rehuye la lucha e impulsada por su propia vitalidad y entusiasmo pretende abrirse paso para ocupar en la Historia el lugar que por su propio valer le corresponde.

Ha quedado entablada la lucha a muerte entre ambas, ya que por el antagonismo emanado de su propia esencia son rivales y es necesaria para la libre existencia de una, la forzosa eliminación de la otra.

No es posible la convivencia, una u otra ha de abrirse paso dominando férreamente y aplastando a su rival. ¿Cual de las dos vencerá? No es difícil predecirlo.

Veamos qué es la primera y qué pretende la segunda. La primera tiene por principal distintivo la explotación indigna del hombre por el hombre y en ella subsiste el odioso mercado del egoísmo donde se cotiza todo: honor, conciencia, derechos y todo sentimiento noble vendido en pública y vergonzosa almoneda. En ella, toda la Cultura Arte, Literatura etc. aparece amanerada y truncada por la falta de independencia para expresar la concepción individual de la Belleza debido a la mutilación odiosa de la Libertad al estar sojuzgada al capricho de los que

representan la sociedad, donde el pueblo se ve obligado a representar el triste papel de comparsa, mientras la dirección y la trama del teatro de la Vida la representan la aristocracia, la plutocracia, alto clero, alta burguesía y demás holgazanes de toda laya que hacen ostentación de su posición privilegiada ante el pueblo que trabaja y produce, pero que sufre hambre, pues las prerrogativas que ellos disfrutaban le privan de los derechos a que es acreedor y gime oprimido bajo la férula de esos hombres sin conciencia que pretenden conservar sus privilegios aún a costa de sembrar de ruinas la tierra y regarla con ríos de sangre.

De otra parte está la nueva civilización en la cual la Libertad es el lema de todo ser humano hermanado en la igualdad de derechos, en la que el egoísmo, germen de innumerables pasiones, al no existir la propiedad privada, fenece en aras de la justicia. En ella toda idea nueva es expresada sin ambages y puede desarrollarse sin trabas de ninguna clase. Y el pueblo dirige y marca su propio destino con plena voluntad para obrar y en la sociedad emanada de dicha voluntad popular no existen ricos, pero tampoco habrá quien se vea privado de lo esencial para la vida. La Vida en su nueva modalidad, no como era hasta ahora para el pobre: un cúmulo de deberes y

una falta total de derechos, sino como un magnífico don de la Naturaleza donde la libertad del hombre tenga su límite en los límites de su propia vida.

En esta contienda se debate el futuro de la Humanidad, Del final de esta lucha depende nuestro porvenir: o para siempre esclavos o eternamente libres, y nadie puede declararse neutral. La neutralidad demuestra el desinterés por el porvenir. Es necesario comprender la gran trascendencia que para el futuro tiene este presente glorioso, esta gesta magnífica del proletariado español que con su heroico triunfo señalará a la Humanidad el derrotero a seguir cambiando el curso de su Historia.

La neutralidad es perjudicial a la Revolución y tu pasividad le es dañosa siendo también en perjuicio tuyo, ya que habrías de sufrir las consecuencias de un régimen de oprobio y tiranía si triunfara el fascismo. Amigo, tu deber es adherirte al movimiento revolucionario, como es deber del pueblo español llevar a cabo la Revolución. No te digas neutral; la Revolución necesita tu adhesión, tal vez tu esfuerzo; no se lo niegues. Tu indiferencia demuestra tu oposición a la formación de una nueva sociedad más justa, más humana más noble: sin egoísmos, y denota también, tu disconformidad a la creación de una nueva vida que se dibuja ya en el horizonte y que tendrá efecto cuando finalice esta guerra precursora del triunfo del Socialismo del mundo entero.

CLAUDIO BORJA.

¡protegéos!

Consejos, normas, precauciones a adoptar contra los

bombardeos aéreos

ilustrado con 17 fotografías.

Precio: 60 céntimos

Exclusiva de venta:

EDITORIAL MARXISTA — Baños Nuevos, 16 — Barcelona

el feixisme internacional actua

La política, internacionalment, va adquirint un caire que és necessari no passi desapercebut. Per un costat, desgraciadament, pren el tó perjudicial que pels socialistes i comunistes francesos i per la nostra Revolució havíem previst. Es parla ja, d'una aproximació Franco-Alemanya, proposada solapadament pel feixisme i capitalisme francès. Què vol dir això? Sencillament; vol dir que La Rocque ha extès la seva influència comptant d'antuvi amb l'ajut del capitalisme i catòlics de França.

De no posar-hi remei, a no trigar - el temps suficient per estar degudament preparat - el feixisme donarà una punyalada *trapera* al proletariat francès, agreujant, per tant, la nostra situació. L'evitar-ho, està en mans dels socialistes i comunistes prenent l'ofensiva. La passivitat, en moments de convulsió internacional, és sempre perjudicial, pels interessos de la classe treballadora. El proletariat francès ha de adelantar-se a la maniobra i provocar la revolució al seu país. Es la forma més eficaç per sortir del marasme en que es troben i per fer abortar l'intentona feixista,

col·laborant de la manera més eficaç al triomf de la nostra Revolució.

Ara bé; sempre que vulguin fer quelcom positiu, és d'imprescindible necessitat canviar primerament el programa del Front Popular pel del Front Revolucionari. De no fer-se així, de no dur una actuació netament revolucionària, de no imposar-se les forces obreres sobre els altres sectors - separant-se inclús de la coalició -, tot intent serà frenat i habilment desviat per la burgesia que no vol ni desitja altra cosa que continuar esclavitzant al proletariat, encara que per aconseguir-ho tingui d'aliar-se amb els feixistes.

Estem segurs que el proletariat de França sabrà situar-se i farà tot allò que les circumstàncies reclamen.

L'altre aspecte de la situació internacional és més afalagador per a nosaltres. Tothom ha llegit que a Lisboa han esclatat alguns artefactes. Tant si fóren col·locades, pels treballadors com pels servidors d'Oliveira Salazar, tenen un significat que no cal oblidar.

Si ha estat obra dels obrers lusitans, ens demostra que el proletariat

portuguès té ja una força organitzada, que a no trigar sabrà imposar-se a la dictadura que sofreix i imposarà la Revolució Socialista el seu país. D'una manera evident ens indica que malgrat de les repressions ha reorganitzat els seus quadres i que la policia es troba impotent per a descobrir als autors dels actes.

Si pel contrari, ha estat obra dels agents de Salazar, ve a posar d'evidència que tenen esment de l'organització i que necessiten una provocació que tingui com a conseqüència el resultat d'una violenta repressió contra les organitzacions obreres o contra elements obrers, senzillament. D'ésser així, serà el fulminant que encendrà la meixa de la Revolució a Portugal. En totes les revolucions trobem els casos de provocacions seguides de violentes repressions, pròleg de la caiguda de totes les dictadures. És per això que nosaltres ens mostrem optimistes, perquè tenim les experiències viscudes, i podem dir a l'avenc, que dintre de poc el proletariat lusità ens portarà el seu esforç a la lluita, i anirem conjuntament a l'implantació de la Federació de Repúbliques Socialistes d'Ibèria.

Totes les armes que Hitler ha acumulat a Portugal serviran per a enderrocar al Capitalisme Portuguès i després conjuntament amb nosaltres, anirem a combatre el feixisme internacional i alliberarem al proletariat que es trobi en mans del feixisme.

Alentem nosaltres als nostres germans de Portugal i diemlos-hi la veritat del que volem. Què sàpiguen que lluitem per la Revolució Socialista i que esperem la seva victòria per abraçar-nos; única manera de que desapareguin les fronteres que separen dos pobles germans.

BELLOSTAS.

24 gener 1937.

diumenge, dia 31

al "gran price"

mítinq de clausura
del comitè central ampliat de la j. c. i.

hi parlaran:

solano, gelada, fritz sanders,
pilar santiago, pallac, lluis roc

tots els militants que vulguin assistir-hi, han de
passar per les oficines del p. o. u. m. a inscriure's

Unidad con no importa quien,
nunca. Unidad del proletariado
revolucionario, es la única pre-
misa para la victoria.

Joaquín MAURIN.

els unificats es defineixen

«No lluitem per una revolució socialista. Cridem a col·laborar a la joventut catòlica. La nostra organització no és socialista ni comunista. Lluitem per una República democràtica i parlamentària. Els elements trotskistes ens acusen de petits burgesos. Amb això fan el joc al feixisme.»

(Del discurs de Santiago Carrillo, Secretari de les Joventuts Socialistes Unificades en la Conferència Nacional de Joventus).

Una de les coses que agraim sincerament als dirigents de les J. S. U. és la sinceritat. Feia massa temps que grapejaven políticament a Lenin i demés precursors socialistes solament per prosfituir les seves doctrines.

En lloc de la difamació contra nosaltres aquest llenguatge una miqueta clar l'estimem en gran manera. Si ells creuen que galvanitzant la república d'abans del 19 de Juliol és la millor manera de guanyar la guerra per l'ajut directe que poden obtenir d'aquesta de les democràcies capitalistes, com han afirmat també, repetim que estimem en gran manera aquestes afirmacions. En la sinceritat de posicions trobarem la diferenciació i en la diferenciació, com demanava en una situació semblant Lenin, trobarem la unió de tot el proletariat revolucionari.

Si ells, però, han perdut la confiança en l'acció internacional de la classe treballadora organitzada, nosaltres no la podem perdre. El seu ajut seria molt més eficaç que el que pot donar-nos qualsevol democràcia capitalista.

A més, quina és l'ajuda que ens han donat fins ara aquests governs?

Saben bé el que passa a Espanya. No cal enganyar-nos.

L'única ajuda que poden haver-nos donat fins ara, no és derivada de la simpatia que poden tenir vers el nostre moviment, sinó per les rivalitats interimperialistes. Una sèrie d'Estats capitalistes són com una sèrie de comerciants que es fan la competència mutuament. I, són aquests interessos els que pesen en les seves determinacions i no l'etiqueta política que estenen. La democràcia burgesa

és una forma de dominació capitalista com el feixisme n'és un altre. Utilitzen la que més els serveix en un moment donat. Al govern francès i anglès, doncs, li seria indiferent el triomf del feixisme a Espanya si aquest triomf no reforçés la rapinya comercial dels seus rivals Alemanya i Itàlia.

I si nosaltres hem d'anar a remolc de les conveniències d'aquestes potències que ens tractaran igual que Abissínia preferim morir lluitant abans que resulti estèril la sang vessada ja per a la fi quedar sotmesos igual que abans.

Però si bé no podem tenir cap confiança en els governs d'aquests països la tenim tota en el seu poble, l'únic que pot ajudar-nos eficaçment. Si Lenin hagués transigit amb els reformistes de la seva època hauria estat vençuda la revolució com ho fou l'Alemanya en la que el socialdemòcrata Noske cregué convenient fer assassinar als dirigents significats de l'esquerra socialista per salvar-la. Els fets no han pogut ésser més convincents. Aquest acte de doble criminalitat, personal i històrica, al cap de uns 18 anys dona els seus fruits ubèrrims. La contrarrevolució encarnada en Hitler ha estès el seu mantell negre a Alemanya i avui gràcies a les capitulacions reformistes, Espanya, i corrent la sort d'ella la classe obrera internacional, es troba escamesa per les ordres d'Hitler el qual subjecte, de triomfar la revolució Alemanya es trobaria avui, segurament, podrint-se en un presidí.

En el que no parlen tan clar els joves «unificats» és en la definició dels que guarden una actitud revolucionària. Per els que mantenim la

tesis d'una democràcia obrera en contra la democràcia capitalista, d'una assemblea nacional formada per delegats dels comitès d'obriers camperols i combatents en contra el parlament burgès, per els que tenim confiança en l'acció de la classe obrera internacional i no en la Societat de Nacions fracassada, ens motegen de trotskistes contrarevolucionaris. Així tots els que guarden una actitud revolucionària són trotskistes. El P. O. U. M. la J. C. I. la C. N. T. la F. A. I. les J. L. i molts obrers del P. S. O. E. del P. C. i de les propies J. U. són trotskistes. No sabem que a Espanya, d'un petit grup que fa temps que ha trencat amb Trotski, adonant-se del seu error, n'hagi sortit espontàniament aquesta massa de trotskistes. Tanmateix, segons els joves unificats, Trotski ha fet prosèlits.

A falta d'arguments més sòlids els dirigents unificats s'entretenen en fer frases que ells mateixos no coneixen el seu significat.

Celebrariem que estudiessin una miqueta més l'història del moviment obrer i en aquest aspecte parlessin també clar, rectificant definicions ridícules.

Almenys una vegada ben diferenciats podríem aliar-nos tots els sectors revolucionaris i rectificant errors passats portar la nostra revolució a bon terme.

ILICH

La lluita per la Revolució va íntimament lligada, és clar, amb la lluita contra la reacció, però també amb la lluita contra el reformisme.

El espejuelo de la "defensa nacional" es simplemente un engaño, que tienen los directores de la burguesía para cubrir sus intereses.

LENIN.

saquetes de la j. c. i.

Es intolerable que mentre hi hagi poblacions on existeixi dificultat en trobar queviures indispensables per a viure, en altres localitats no es racionin.

Probablement la nostra ciutat és la única en la qual es permet que en les fondes serveixin tants plats com demana el client. Entenem que caldria imposar els dos plats.

Tampoc és comprensible que es permeti servir menjar a deshora. Ens sembla que els resopons podrien perfectament suprimir-se.

I és més intolerable encara que donguin vida a aquestes cases on serveixen resopons, aquells ciutadans que pel càrrec que ocupen haurien d'observar una conducta d'acord amb els moments trascendentals en que vivim.

* * *

Abans per espantar les criatures els hi deien: amaga't que ve el coco. Ara per espantat als grans els hi diuen: al tanto que venen els del P. O. U. M.

Els del P. O. U. M. hem arribat a ésser la preocupació de molts ciutadans. Existeix un interès premeditat per fer-nos la guitza. Entorn nostre s'hi creen els més fantàstics complots. Arribem a fer mobilitzar les forces coercitives. Hi ha organitzacions que fins i tot parlen de protegir el local social posant sacs plens de sorra a les obertures.

A la plaça, al cafè, al cine, arreu es parla mal del P. O. U. M. És formidable.

Que ha fet el P. O. U. M. per ésser tractat així? Seguir una trajectoria netament revolucionària. Portar molts camarades a morir al front. Lluitar donadament, des d'un principi, per fer triomfar la revolució social. Posar en evidència els tripijocs que és porten entre mans els vividors de la política. Parlar clar i català. Sacrificar-ho tot per aixafar el feixisme. I moltes coses més.

Tenim però la satisfacció íntima de saber que els ciutadans honrats ens comprenen i estan al nostre costat.

Els que ens critiquen ho fan sense donar la cara. Com donetes diuen mal de nosaltres quan s'adonen que no els podem contestar. Quin fàstic!

* * *

Respecte a la renovació del Jutjat Municipal de la nostra ciutat el P. O. U. M. va apoiar la proposta de la C. N. T. en el sentit de que els càrrecs més importants devien anar a mans de les organitzacions obreres. La C. N. T. com organització majoritària demanava el càrrec de jutge i proposava el P. O. U. M. per la fiscalia i el P. S. U. C. pel secretariat.

Aquest partit va entendre que el

càrrec de jutge havia de desempeñar-lo un militant de la seva organització, el secretariat l'E. R. de C. i la fiscalia la C. N. T. Va reixir aquest criteri perquè el P. S. U. C. demanava que s'anés a votació i la C. N. T. no va acceptar-ho.

Els representants del P. O. U. M. que des d'un principi sabien que del que es tractava era d'eliminar-nos no vàrem volguer acceptar el càrrec de suplent de secretari que ens concedia el P. S. U. C.

Com acertadament va manifestar un representant del P. S. U. C., en la reunió del Consell Municipal, veurem a qui dona la raó el temps. A ells que prefereixen col·laborar amb la petita i gran burgesia de l'E. R. de C. o a nosaltres que defensem com a premisa fonamental que els lloc de responsabilitat siguin ocupats per elements de les organitzacions obreres. I això no vol pas dir que hagim de bandejar la petita burgesia però si que cal que aquesta vagi a remolc nostre si volem fer feina positiva en pro de les reivindicacions proletàries.

* * *

Ha començat una altra ofensiva contra el P. O. U. M. L'ofensiva dels rumors. El P. O. U. M. cap aquí, el P. O. U. M. cap allà, etc. Les comares esporuguides, comenten i critiquen de balcó a balcó. Que si guardies de seguretat, que si amb la C. N. T. voliem fer això o allò altre, etc. etc. L'ofensiva dels rumors.

Bé. Això cal acabar-ho. Cal que tothom sàpiga—tothom, compreneu?—que el dia que el P. O. U. M. faci quelcom, ho farà amb les altres organitzacions revolucionàries, i a la llum pública, per tal de què tots els obrers honrats ho puguin veure.

* * *

Carrillo, ho afirmava l'altre dia.

Nosaltres som—deia ell—els agents dels que volien desembarcar a Roses.

Cal que tothom ho sàpiga. El dia del bombardeig de Roses, erem una

cicle de conferències

gener, 30

dissabte, 7 tarda

pere bellosta

dissertarà sobre:

“el proletariat i la religió”

nota:

tots els militants tenen l'obligació d'assistir-hi.

centúria del P. O. U. M. i una de la C. N. T. els que sortiem a oposar-nos-hi. Proves d'això és que com a comisaris polítics hi anaren els camarades Bosc i Carreres.

Erem, es evident, els *feixistes de la reraguarda* els que sortiem a lluitar contra els feixistes de fora.

* * *

Carrillo, el jovenet que ha transformat una organització revolucionària en una organització que no és socialista ni és comunista, demana l'Aliança Nacional de tota la Joventut. Ens hem d'unir amb els catòlics, amb els nacionalistes, amb els lliberals, amb els comunistes, amb els anarquistes, amb tota la joventut.

Ajuntar-nos amb tot-hom?

No, camarada, la J. C. I. només s'unirà amb les organitzacions netament revolucionàries.

Revolucionàries, repetim.

* * *

El camarada Deulofeu, ens parla aquesta setmana de l'exèrcit del poble de l'exèrcit roig, que diu ell.

I pregunta perquè hi ha alguns elements que no hi tenim confiança.

Li sembla al camarada Deulofeu que es pot tenir confiança amb un exèrcit en el qual s'hi admeten els oficials alliberats per les declaracions d'alguns seus companys?

No li sembla que serà—si es forma aquest exèrcit—d'un roig una mica destenyit?

* * *

Diuen les Joventut Llibertàries desde *Ruta*: No nos hemos lanzado a la lucha para retornar a la vieja República democrática y burguesa, sino para conquistar un mundo nuevo.

Nosaltres, camarades, també lluitem

Debemos aprestarnos contra los peligros de la contrarrevolución, denunciándolos persistentemente y enseñando al proletariado el verdadero camino, a pesar de lo que pueden ladrar los ventajistas.

ANDRADE.

per un món millor, per una societat més justa, per la Revolució permanent.

I això, nosaltres i vosaltres, units, ho aconseguirem, a despit de tot i de tothom.

**Reunión del Comité Central Ampliado de la Juventud Comunista Ibérica.
(P. O. U. M.)**

Los días 28, 29 y 30 de Enero tendrá lugar en Barcelona la reunion del Comité Central Ampliado de la Juventud Comunista Ibérica.

ORDEN DEL DÍA

- 1 Informe del Comité Ejecutivo.
- 2 Informe de los delegados.
- 3 La situación política y las tareas de la juventud obrera.
- 4 Frente único de la Juventud Trabajadora Revolucionaria.
- 5 Cuestión Militar.
- 6 Organización.
- 7 Prensa y publicaciones.
- 8 Propaganda.
- 9 Pioneros.
- 10 Los problemas de la juventud campesina.
- 11 La cuestión administrativa.
- 12 «Juventud Comunista».
- 13 Federación de Estudiantes Comunistas.
- 14 Movimiento deportivo.

15 La juventud obrera y el movimiento sindical.

16 Cuestión internacional.

17 Convocatoria y orden del día del Congreso de la Juventud Comunista Ibérica.

Asistirán delegados de todas las secciones de España y de los frentes de combate.

No admitimos lecciones de comunismo de nadie. Y mucho menos de los que condenaron la Revolución Rusa hasta hace seis meses.

GORKIN.

avant..!

Figueras, 27 de gener del 1937

número 7

redacció: joaquim maurín, 8

el pròxim número sortirà el dimecres 3 de febrer.

Gràfiques TRAYTER, Cervantes 13, Figueres

Al front he vist caure molts camarades, cap deia que ho feia per la revolució democràtica, sinó que cridaven Visca la Revolució Socialista. Ells s'aixequen i diuen al menxevic n.º 2: ¿I tu que ets fet per guanyar la guerra?

ARQUER.

avant..!

lenin, va dir:

**tenir por d'anar endavant,
és marxar enrera**

els rossinyols i les granotes

A l'estiu quan el sol caldeja l'ambient sentiu sota la fulleraca dels arbres gegants, en mig del bosc, el refilar majestuós del rossinyol.

En anar a fer-se fosc el rossinyol llança al espai del toc de «retreta». Un silenci solemne el segueix. Tan sols més cap al tard sentiu el rau-rau de les joganeres granotes. Sembla talment que els rossinyols refilen per ensenyar a les granotes a afinar la seva cançó ensopida.

Quan a l'estiu, en ple juliol, les boques de foc de les escopetes de caça és fan sentir revolucionant l'ambient, els rossinyols amatents se'n van a joc.

I s'hi passen dies i setmanes enteres. Mentre perdura el mal temps no és mouen. Estan quietes i amagadets.

Però aprofiten l'ocasió que creuen més oportuna per tornar a llançar a l'espai els seus cants que recullen les humils granotes bocabadades i esporuguides.

Hem vist passar decenes de juliols. Molts rossinyols han cantat i hem vist saltar centenars de granotes.

I fantasiosament fem càlculs. El nostre país ha passat moments de prova. Hem vist els carrers plens de sang proletària. En una llista llarga, llarguíssima, hi ha escrit els noms de destacats camarades que morien per privar que l'esperó de la bota d'aquells que deien posseir sang blava és clavés en la carn viva dels productors.

I s'ha lluitat sense defallir per imposar-nos al feixisme. Anem aconseguint-ho. Però sabem perfectament que per

exterminar-lo totalment convé acabar també amb la societat burgesa que patiem abans del cop militar-feixista, perquè tinguent en compte que la burgesia engendra el feixisme, si no acabessim amb aquesta ens exposariem potser molt aviat, a tenir de tornar a viure moments d'angoixa com els presents.

Es clar que el punt de vista de les organitzacions obreres revolucionaries no pot ésser acceptat per aquells partits que no senten integrament els desigs renovadors que donen vida a la nostra classe.

Els homes representatius—destacats

rossinyols—podien acceptar-lo els primers dies del moviment quan encare sentien prop seu el cant feréstec de la metralla. Aleshores ho haurien donat tot per salvar la pell.

Però així que surt el sol, que sembla que la tempestat és calma, que els nervis s'han pogut dominar abusant de la til·la, ja és presenta el càlcul fret que el polític professional planteja i resol a les mil maravelles davant l'astorament natural de les pacífiques granotes que el corejen arreu.

El rossinyol canta que canta. Tot és el començar. Les granotes se l'escolten enmelades.

El carro de la vida vol fer marxa enrera però no s'adona que les roderes són plenes d'ossos calcinats de proletaris morts, que poden impossibilitar-li la maniobra, i més enllà plens de vida i esperança, animats per aconseguir la victòria final hi ha en peu de guerra un imponent exèrcit: el poble treballador, disposat a anar contra tots els rossinyols i granotes i fer que no se li escamotegi la revolució que ens ha de portar aquell benestar que ens hem guanyat amb la nostra única i exclusiva actuació.

MARIUS SUIRAM.

Si Lenin viviera, estaría con nosotros, con el Partido de Unificación Marxista.

Víctor SERGE.

